

Temporada 2025 - 2026

Metamorfosis

David Fons, viola

BANDA SIMFÒNICA MUNICIPAL DE VALÈNCIA

Pedro Vicente Alamá, director convidat

Palau de la Música
Sala Iturbi
26 d'abril de 2026
Diumenge, 11:30h

Programa

PALAU DE LA MÚSICA

"METAMORFOSIS"

26 D'ABRIL DE 2026, DIUMENGE, 11:30H

Paul Hindemith

(1895-1963)

Concert per a viola i orquestra

"Der Schwanendreher"* (aprox. 26')

(Editorial Schott Music GmbH & Co, Kg)

"Zwischen Berg und tiefem Tal"

"Nun laube, Lindlein laube"

Variationen "Seid ihr nicht der Schwanendreher"

David Fons, viola

F. Chueca i J. Valverde

(1846-1908)(1846-1910)

La Gran Vía (aprox. 10')

Selecció

Arr. Pascual Marquina

David Rivas

(1980)

Conchín "La Quiles"* (aprox. 4')

Pasdoble

Vicente Enguix

(1963)

Meli* (aprox. 4')

Pasdoble

Pablo Sorozábal

(1897-1988)

La del manajo de rosas (aprox. 9')

Selecció

Arr. Pascual Marquina

Paul Hindemith

(1895-1963)

Metaformosis simfòniques sobre temes

de C. M. von Weber* (aprox. 21')

Arr. Jaime Belda

I. *Allegro*

II. *Scherzo (Turandot): Moderato - Vivo*

III. *Andantino*

IV. *Marsch*

Pedro Vicente Alamá, director convidat

* Primera vegada per la BSMV

Notes al programa

Paul Hindemith – Der Schwanendreher (concert per a viola i orquestra)

Compositor alemany del segle XX, Paul Hindemith (1895–1963) va ser també un dels grans violistes de la seua època. La seua doble condició de compositor i intèrpret va influir profundament en la seua música, especialment en les obres dedicades a la viola, instrument que Hindemith va contribuir decisivament a dignificar com a solista.

El Concert per a viola i orquestra, 'Der Schwanendreher', compost en 1935, és una de les obres més representatives del repertori per a viola del segle XX. El títol es podria traduir aproximadament com El rostidor de cignes, una imatge medieval que fa referència a un cuiner que rostix un cigne mentre gira l'ast sobre el foc. Este títol prové d'una de les cançons populars alemanyes en què es basa l'obra.

Hindemith va escriure este concert utilitzant antigues melodies populars alemanyes, que transforma amb el seu llenguatge modern però clarament arrelat en la tradició. D'esta manera, el compositor estableix un diàleg entre passat i present: melodies medievals o renaixentistes són reinterpretades amb una harmonia i una textura pròpies del segle XX.

L'obra està estructurada en tres moviments, cadascun basat en una cançó popular diferent:

1. Zwischen Berg und tiefem Tal (Entre muntanyes i vall profunda)

El primer moviment presenta un caràcter narratiu i expansiu. Després d'una introducció orquestral, la viola solista apareix com una veu cantabile que desenvolupa i transforma la melodia popular. El moviment combina moments lírics amb passatges més virtuosos.

2. Nun laube, Lindlein, laube

El segon moviment és el centre expressiu de l'obra. D'un caràcter més íntim i contemplatiu, la viola canta amb una gran profunditat lírica. L'orquestració és transparent i permet que el timbre càlid de la viola destaque amb una expressivitat quasi vocal.

3. Seid ihr nicht der Schwanendreher.

El moviment final és més animat i rítmic. Basat en la cançó que dona títol a l'obra, presenta un caràcter festiu i popular. Hindemith desplega ací una gran vitalitat rítmica i un brillant diàleg entre solista i orquestra, conduint l'obra cap a un final enèrgic i brillant.

Der Schwanendreher és una obra que reflecteix perfectament l'estètica de Hindemith: claror formal, connexió amb la tradició i un profund coneixement de l'instrument. La viola no sols actua com a solista virtuosa, sinó també com a narradora que dona nova vida a melodies antigues. El resultat és una obra plena de caràcter, lirisme i vitalitat, convertida hui en una de les peces fonamentals del repertori per a viola.

La Gran Vía

Estrenada en 1886 al Teatro Felipe de Madrid, La Gran Vía és una de les sarsueles més representatives del denominat género chico. Amb música de Federico Chueca i Joaquín Valverde Durán, i llibret de Felipe Pérez y González, l'obra va nàixer com una sàtira sobre el projecte urbanístic de la nova avinguda madrilenya que donaria nom a la famosa Gran Vía.

La sarsuela presenta, amb un to humorístic i satíric, diversos personatges que representen carrers i espais de la ciutat, convertits en figures humanes que comenten i discutixen sobre els canvis urbanístics i socials de Madrid. Esta original idea permet una crítica amable però enginyosa de la vida política i social del moment.

Musicalment, La Gran Vía destaca pel seu ritme viu, melodies apegaloses i números corals plens de vitalitat. Peces com el famós "Vals de la seguridad" o el "Tango de la Menegilda" reflectixen l'esperit popular i festiu que caracteritza el género chico. La combinació d'humor, crítica social i música brillant va convertir l'obra en un gran èxit des del moment de la seua estrena, i encara hui continua sent una de les sarsueles més representatives del repertori espanyol.

La del manojo de rosas

Estrenada en 1934 al Teatro Fuencarral de Madrid, La del manojo de rosas és considerada una de les últimes grans sarsueles del segle XX. La música és de Pablo Sorozábal, amb llibret de Francisco Ramos de Castro i Anselmo C. Carreño.

L'obra està ambientada en un barri popular del Madrid dels anys trenta i conta la història d'Ascensión, una jove florista independent i orgullosa, i el seu entorn quotidià. Entre els personatges principals apareixen també Joaquín, un jove mecànic, i Ricardo, un aviador d'origen més acomodat, i així es crea un contrast entre classes socials que dona peu a una trama plena d'humor, romanç i crítica social.

La partitura de Sorozábal destaca per la seua riquesa melòdica i per la incorporació d'estils musicals moderns per a l'època, com el foxtrot o ritmes urbans, combinats amb elements tradicionals de la sarsuela. Números tan coneguts com el romanç "No corté más que una rosa" o el duet "Hace tiempo que vengo al taller" mostren la capacitat del compositor per crear melodies expressives i memorables.

Amb el seu retrat viu del Madrid popular i una música plena d'elegància i vitalitat, La del manojo de rosas s'ha consolidat com una de les obres més estimades del teatre líric espanyol i un exemple brillant de l'evolució final de la tradició sarsuelística.

Paul Hindemith – Metamorfosis simfòniques sobre temes de Carl Maria von Weber

Les Metamorfosis simfòniques sobre temes de Weber (1943) són una de les obres orquestrals més brillants i populars de Paul Hindemith (1895-1963). Escrites durant el seu exili als Estats Units, estes peces mostren el seu característic equilibri entre tradició i modernitat, així com la seua extraordinària habilitat per a l'orquestració.

L'obra partix de diversos temes del compositor romàntic Carl Maria von Weber (1786-1826). Tanmateix, Hindemith no es limita a orquestrar o citar estes melodies: les transforma profundament i les desenvolupa amb un llenguatge harmònic i rítmic propi del segle XX. El resultat és una sèrie de moviments plens d'energia, humor i color orquestral, on els materials originals es convertixen en una música completament nova.

Les melodies de Weber utilitzades provenen principalment de peces per a piano a quatre mans i d'algunes composicions menys conegudes del compositor alemany. Hindemith les tracta amb gran llibertat i els aplica processos de variació, transformació rítmica i contrast tímbric que justifiquen el terme metamorfosi del títol.

L'obra està estructurada en quatre moviments, cadascun amb un caràcter molt definit:

I. Allegro

El primer moviment s'origina a partir d'una marxa de Weber. Hindemith la transforma en una música plena de vitalitat rítmica i brillantor orquestral. Les diferents seccions de l'orquestra dialoguen amb gran dinamisme creant un moviment enèrgic i expansiu.

II. Turandot – Scherzo

Este moviment es basa en la música incidental que Weber va escriure per a l'obra teatral Turandot. Hindemith construeix un scherzo molt rítmic i colorista, amb una clara influència oriental en la melodia original. La percussió i els instruments de vent aporten una gran vivacitat i un caràcter quasi dansaire.

III. Andantino

El tercer moviment ofereix un contrast líric i reflexiu. A partir d'una delicada peça per a piano de Weber, Hindemith crea una atmosfera íntima i expressiva. Les línies melòdiques es desenvolupen amb elegància i l'orquestració destaca per la seua transparència i refinament.

IV. Marsch

El moviment final recupera el caràcter festiu amb una marxa plena d'humor i exuberància. Hindemith desplega ací tot el potencial de l'orquestra, amb una escriptura brillant espectacular que condueix a un final poderós i triomfal.

Amb les Metamorfosis simfòniques, Hindemith ret homenatge a Carl Maria von Weber, però al mateix temps reafirma la seua pròpia veu compositiva. L'obra és un exemple magnífic de com la música del passat pot ser reinterpretada i transformada amb creativitat, donant lloc a una partitura que combina tradició, imaginació i una extraordinària riquesa sonora.

Pedro Vicente Alamá

Director i clarinetista

Seguidor de la tradició musical de la seua ciutat natal, es va formar en la Banda Primitiva de Lliria i en el Conservatori Superior de Música de València, on va obtenir la màxima qualificació i els premis extraordinaris de final de carrera i professional.

Ha estat guardonat en concursos internacionals, com el d'Altea (2025), el WMC Holanda (2009) i el CIBM de València (2014 i 2025). És un músic apassionat i creatiu en els seus projectes, i això li ha

permés ser convidat com a director i solista de les orquestres ADDA Simfònica d'Alacant, l'Orquestra de la Ciutat de Granada, l'Orquestra de Sanremo, la Simfònica Simón Bolívar, la Filharmònica de Braga, l'Orquestra de la Universitat del Miño, la Sinfonietta Ponta Prima de les Illes Açores, l'Orquestra Filharmònica de Braga, la Camerata Instrumental Italiana de Trieste, l'Orquestra Simfònica d'Andalusia, l'Harmonie Ensemble, l'Orquestra Witol Lutosławski de Polònia, la Jove Orquestra Nacional de Taiwan, la Banda Simfònica Municipal de Madrid, la Banda Simfònica Municipal d'Albacete, la Banda de Música de Màlaga, la Banda Simfònica Municipal de Sevilla, la Banda Municipal de Pamplona, la Banda Municipal de Badajoz, la Banda Municipal de Castelló, la Banda Municipal de Las Palmas de Gran Canaria, i la Banda Municipal de Huelva. És membre de la Jove Orquestra Nacional d'Espanya i convidat de la Jove Orquestra de la Comunitat Europea. També és col·laborador de l'Orquestra Ciutat de Granada i l'Orquestra de Còrdova. Membre de la Jove Orquestra Nacional d'Espanya (JONDE) i de la Jove Orquestra de la Comunitat Europea (EUYO). La seua relació amb el clarinetista i mentor José Miguel Martínez Falomir ha marcat tota la seua carrera professional.

“Pedro Vicente Alamá va brindar al públic un magnífic concert. El jove mestre Pedro Vicente va mostrar com interpretar la música espanyola”. Diario de Coímbra

“Pedro Vicente va ser un verdader luxe”. Tribuna de Salamanca

“Pedro Vicente Alamá va fer un recital de qualitat amb una interpretació excel·lent”. Las Provincias.

“Pedro Vicente Vini, vidi, vinci”. Concert en el Palau de la Música de València. Llevant EMV

“Encantador, nostàlgic, però també enlluernador, fa gala de la seua lleugeresa i bellesa de so. Pedro Vicente Alamá, artista de llarga trajectòria que fa brillar el seu instrument amb virtuosisme i expressivitat genuïna”. Scherzo

“Pedro Vicente Alamà és un músic format i forjat a través de mil i una voltes. El seu estatus com a clarinetista distingit es complementa amb el seu creixent talent com a director... Els aplaudits resultats obtinguts en este concert de gran llinatge musical. Elogis del nombrós públic, sí, però també dels mateixos professors de la banda, que no van ocultar la seua satisfacció amb el mestre valencià.” Beckmesser

El cim és el músic Pedro Vicente Alamá; el seu so es va revelar des del principi. Va anar des d'una sonoritat molt fina –de fet, tranquil·la– fins a una de grandiosa, plaent i plena. Mai massa fort, mai excessiu, sinó sempre en perfecte equilibri. Des del daurat brillant de l'oli d'oliva fins al roig robí més suculent de Rioja, es va desplegar una paleta de colors tan magnífica que fins i tot al pintor espanyol Salvador Dalí se li hauria fet la boca aigua. La interpretació de Pedro Vicente pot considerar-se un Walhalla de l'art simfònic. De Limburgo, Països Baixos.

És professor en els conservatoris de Salamanca, Cartagena, Requena, Alacant i València.

Actualment és el director principal i artístic de l'Ateneu Musical i d'Ensenyança de la Banda Primitiva de Lliria.

David Fons

Un dels més destacables violistes de la seua generació, reconegut nacionalment i internacionalment com a guanyador de primers premis de viola, David Fons va estudiar amb Vicente Ortiz, Luis Roig, Luis Llacer, Jesse Levine i Wilfried Strehle.

En orquestres com OSN, OCV, RTVE, Royal Opera House o Collegium Instrumentale ha pogut treballar amb mestres com F. Institutor, N. Chumachenko, Y. Menuhin, V. Ashkenazy, Z. Mehta, F. X. Roth o N. Luisotti entre d'altres.

Ha participat en nombrosíssims dels festivals més destacats de música de cambra d'Europa i Llatinoamèrica, com a membre del Capriccio Trío, duet Palomares-Fons, Trío Acento, Viola Sings Dúo i com a col·laborador del Beethoven Klavier Quartett, Ensemble de Cadaqués i V430.

Versat solista, ha actuat als auditoris de Saragossa, Vigo, Badajoz o València entre altres, al costat de directors i solistes com Cristóbal Soler, Beatriz Fernández, Jesse Levine, Vasko Vassilev o Franco Petrachi, i ha interpretat part del gran repertori per a viola i orquestra dels mestres W. Walton, K Pendercki, W. Williams o P. Hindemith.

Al gener de 2019 va presentar el seu primer treball discogràfic Viola Oppression, que conté les sonates de R. Clarke i Sr. Xostakóvitx, i en 2022 va participar en la gravació del segell Naxos interpretant el Concertino per a viola, piano i orquestra de cordes d'Eduardo Grau.

De la inquietud de divulgar el repertori per a viola, estrena a Espanya la suite d'Agustí Borgunyó per a viola i orquestra, i nou repertori li és dedicat, com el concert per a viola i orquestra, escrit pel compositor Javier Costa, "De soledat sonant..."

David utilitza per a les seues interpretacions una viola Giacomo e Leandro Bisiach de 1954.

BANDA SIMFÒNICA MUNICIPAL DE VALÈNCIA

L'any 1901 el regidor de l'Ajuntament de València, periodista i crític d'art, Vicente Ávalos Ruiz, va proposar a la màxima autoritat musical de l'època, Salvador Giner, la creació de la Banda Municipal sota la direcció de Santiago Lope, que va dirigir el primer concert el dia 8 de desembre de 1903.

Amb el mestre Lope al capdavant, l'agrupació valenciana aconsegueix innumerables èxits, entre estos, tres primers premis en el Certamen Internacional de Bilbao, celebrat el 1905.

Han sigut directors titulars de la Banda Municipal els mestres: Lope, Vega, Ayllón, Seguí, Palanca, Ferriz, Garcés, Ribelles, Sánchez Torrella, Bonete Piqueras, Rafael Sanz-Espert, Miquel Rodrigo i Tamarit i en l'actualitat Cristóbal Soler Almudéver.

La Banda Municipal fa anualment nombroses actuacions, entre els quals cal destacar els concerts realitzats per cicles al Palau de la Música, els realitzats al mes de juny als jardins del Palau, així com als barris perifèrics, pobles de la Comunitat Valenciana i diverses ciutats europees, i també participa en els actes protocol·laris de l'Excm. Ajuntament de València.

L'any 2002 l'Ajuntament de València va acordar concedir-li la Medalla d'Or de la Ciutat amb motiu del centenari de la fundació.

Al 2003, a proposta de la ministra d'Educació, Cultura i Esports i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres, es va concedir a la Banda Municipal de València la Corbata de l'Orde Civil d'Alfons X el Savi.

Al 2005 va realitzar una gira pel Japó, amb enorme èxit, va participar en el 2005 Japan Band Clinic, i tot això va contribuir a augmentar-ne el prestigi internacional.

Està en possessió de la Medalla d'Or al Mèrit en les Belles Arts, la més alta condecoració concedida per l'Estat espanyol i l'Alta Distinció de la Generalitat Valenciana al Mèrit Cultural.

Banda Sinfónica Municipal de València

Regidor d'acció cultural, patrimoni i recursos culturals: José Luis Moreno Maicas

Cap de servici: Sonia Cano Castaño

Director artístic musical: Cristóbal Soler

Subdirector: Miguel Vidagany Gil

Flauti

Marcos Chirivella Andrés

Flautes

Adrián Serrano Navarro

Isabel Vila Burguet

Oboès

Antonio Fernández Cintero

Miguel Aguado Alcázar

Claudio Raúl Gadea Sanchís

Oboè-Corn anglés

Jesús Perelló Fuster

Fagots

Ovidio Giménez Martínez

Héctor Soler Lluch

Requint

José Beltrán Montagud

Clarinetes

José Miguel Martínez Falomir

Juan Antonio Fenollar Sala

Leandro Tello Espert

José Tello Espert

Francisco J. Perelló Aldás

Emilio Cárcel Villalba

Antonio Goig Valenzuela

Joaquín Barberá Cervera

Ana Cogollos Faus

Enrique Villalba Alonso

Enrique Sapiña García

Ricardo Fuster Cervera

Rafael Carlos Toledo Morales

Ángel Miguel Pérez Mínguez

Miguel Ángel Tamarit Barres

Clarinete baix i contrabaix

Daniel Belloví Navarro

José Cubero Pons

Saxòfon soprano i alt

Mario Biendicho Giménez

Saxòfons alts

Francisco Arturo Bort

Ramón José Llopis Esteve

Emilio Rodríguez Galindo

Saxòfons tenors

Pedro Giménez Ballesteros

Miguel Asensio Segarra

Enrique Cárcel Villalba

Saxòfons baritons

Darío Benedito Aviñó

Sergio Muñoz Pérez

Trompes

Honorio Alberto Muñoz Gea

Mario Osca Ruiz

José Manuel Campos Almela

Manuel Amorós Aviñó

Manuel Faus Faus

Donís Alexandre Torrent

Trompetes

Domingo Ángel Torrella Sancho

Juan Bautista Fons Sanfrutos

José Javier Amorós Martínez

Patricio Soler Pérez

Benjamín Blanes Jover

Trombons

Agustín Puig Gómez

Carlos Climent García

Antonio Zapata Lis

David Pont Ripoll

Trombón baix

Salvador Pellícer Falcó

Fiscorn

Jaume Prats Lacuesta

Bombardins

Vicente Nogués Suey

José Luis Ramón Criado

Bombardins baritons

Francisco Javier Castellano Gómez

Jordi Peiró Marco

Tubes

Miguel Vallés Manzano

José María Santos Ferrer

José Vicente Asensi Galduf

Justo Miguel Moros García

Pedro Criado Valero

Contrabaixos

Joana Sales Baviera

Xavier Amat Alcover

Percussió

Francisco José Fort Marí

Fina Sáez Carrascosa

Manuel Roda Cubas

Jesús Fenollosa Barrachina

Rafael Ferrús Villar

David Merseguer Royo

Col·laboracions especials

Miguel Cariñena Santos, violoncel

Sheyla Carrascosa Fayos, violoncel

Noelia Criado Rehues, violoncel

Jordi Villanueva Castillo, violoncel

Stefany Ramón Jurenka, arpa

Miguel A. Puchol Peñarrocha, contrafagot

*Álvaro Vives Pérez, clarinet

*Miguel Pérez Revert, sax alt

*Carmelo Karim Albenca Goulmane, tuba

*Rubén Valencia Aymami, flauta

*María de la Balma Marcote Tormo, fagot

Gestió Banda Simfónica

Manuel Muñoz Pérez

Arxiver

Juan José Salazar Sancho

Personal auxiliar

José Miguel Utrilla Molina

Téc. Adm. Gral.

Almudena Navarro Cuartero

Mª Paz Brizuela Dolz

Administratiu

Carmen Muñoz Alba

Aux. administratiu

Alejandro Peña Juárez

* Alumnat de pràctiques artístiques externes del Conservatori Superior de Música "Joaquín Rodrigo" de València

Avanç

Diumenge 17 maig de 2026
SALA ITURBI
Concert Núm. 14
Sarsuela "La Leyenda del Beso"

BANDA SIMFÒNICA MUNICIPAL
Cristóbal Soler, director

4, 11, 18 y 25 de juny
dijous | 20:15
CICLE JARDINS DEL PALAU

BANDA SIMFÒNICA MUNICIPAL DE VALÈNCIA
Cristóbal Soler, director artistic musical